

HEMATOPOETİK KÖK HÜCRE NAKLİNE HASTA BAKIŞI

Hatice Ay
Isparta

Merhaba hepimizi saygıyla selamlıyorum. Konuşmama başlamadan önce bana yeniden hayat veren kardeşim Can'ıma çok teşekkür ediyorum anne ve babama çok teşekkür ediyorum. Onları çok seviyorum. Ben Hatice Gizem AY 19 Yaşındayım 04.04.1992 doğumluyum. Kendimi ve talasemiye giriş sürecimi anlatarak başlamak istiyorum. 1,5 yaşındayken ailemin gelişmediğimi söyleyerek birçok hastaneye başvurmasıyla ve son olarak getirdikleri Akdeniz Üniversitesinde değerli doktorumuz M.Akif YEŞİLİPEK hocamızın tanısıyla ben ve ailem talasemiyle tanıştık. Ben 15.04.2005 yılında ilik nakli oldum, 13 yaşımıdaydım nakile girdiğimde kardeşim 4 yaşındaydı. Çocukluğumda hastalığımın dolayısıyla birçok şeyden mahrum kaldım her çocuğun hayalleri vardır benimde hep bayramlarda törenlerde oynanan oyunlarda yer almak en büyük isteklerimden idi. Ailem ve öğretmenlerim asla yer alma müsaade etmediler. Bu tarz şeyler hep içimde kalmıştır. Demirimizin yüksekliğinden dolayı uyumadan önce kullanmamız gereken desferal geceleri eminim ki benim gibi diğer hasta kardeşlerimin ve arkadaşlarımla da en büyük sorunlarından biridir ya da okula gitmek varken hastaneye gelmek hastaların en büyük sorunlarından biridir gideceğimiz her sabah bahaneler uydurduğumu çok iyi hatırlıyorum. Ama hastaneye gelip kanımızı alıp gitmekle bitmiyor olay orada ne kadar hastane ortamında olsa orası mutlaka bir sıcaklık ya da çocukça eğlenmek istiyor insan orada değerli doktorlarımızın ve o ünitelerde çalışan tüm herkesin bize o sıcaklığı ve güveni verdiğini ve rahat edebilmemiz için ellerinden geleni yaptıklarını çok iyi biliyorum ve kendilerine çok teşekkür ediyorum.

Nakil çalışmalarına hastanemizde ne zaman başlandı bilmiyorum ama benim bir kurtuluşum ve bir çarem olduğunu ben 8 ya da 9 yaşındayken öğrendim ailemde bakıldı ama dokularımız uyuşmadı 9 yaşındaydım bir kardeşim oldu ve dokularımızın uyduğu söylendi duyduğumuzda ailemin ve benim yaşadığımız mutluluk anlatılmazdı. Bir süreç başladı kardeşimin toparlanması ve benim demirimi düşürmem gereken hem heyecanlı hem sabırsız bir bekleme sürecimiz vardı. 13 yaşındaydım nakil sıram geldiğinde 04.04.2005 tarihinde nakil için yatışım yapıldı. Doğum günümde hastanemiz ve doktorlar tarafından bana verilen en büyük hediyeydi.

Odama girmeden önce en çok yapmak istediğim her şeyi yapmıştım içimde kalmaması ve moral olması için bence bu süreçten geçen tüm hastaların yapması gereken bir şey. Nakil odamda hemen hemen 2 ay kaldım. Yanımda sıkılmamam için kitaplarım ve odamdaki televizyonum vardı. Ama aldığımız ilaçlar ve bitkinliğimiz zaten hal bırakmıyor diye düşünüyorum çünkü ben hiç birisiyle ilgilenmemiştim. En çok eğlendiğim zamanlar hemşirelerin ilaç vermeye ya da ara sıra ne yapıyoruz diye bakmaya geldiği zamanlar, telefonumuzun çaldığı zamanlardı, sabah doktorlarımızın muayeneye geldiği saatlerde çok bitkin olmadığım zamanlar beklerdim Gülsün TEZCAN hocamızı sabırsızlıkla beklerdim oyuncaklarımla oynaması bana çatması çok hoşuma giderdi. Onların güler yüzlülüğü ve bize gerçekten sevgiyle bakması bize en çok moral veren ve güven verendi bence orada. Bir odada annemle birlikteydik ve zor zamanlardı buradan çıkınca sonuç ne olacaktı gibi bir düşünce ve zorlu bir dönem yaşanıyor kesinlikle nakil sürecinde psikolojik bir destek alınması gerektiğini

düşünüyorum. Ben oraya giderken hastaneye yatış aşamasında yatarken hiç olumsuz şeyler düşünmedim ve kesinlikle olmayacak gibi bir düşünceye kapılmadım. Ben iyi olacağım ben sağlıklı bir insan olacağım artık kan almayacağım diye girdim ve ne kadar zor şeyler yaşasakta hiç bu düşünceden farklı bir şey düşünmedim zaten aksi bir durumdan da haberimde yoktu.

Odam pencere kenarındaydı ve rahatlıkla görebileceğim yerler vardı kardeşimi ve babamı çok özliyordum ara sıra gelip orada duran kardeşime babama bakıyordum birazda olsa o da büyük bir moralden en çok zorlandığım durumda onlardan ayrı kalmaktı. Böyle bir imkan sağlanması güzel olurdu ama günümüzde 3G var her şey daha kolay inşallah bunu gerçekleştirebilen aileler olur. Moral gerçekten önemli bir etken genelde gülmeyi severim ama orada gülümsemek sadece bizim değil ailemizin doktorlarımızın hemşirelerimizin ve orada bulunan tüm sorumluların elinde diye düşünüyorum. Hasta olarak yaşamak ve mücadele etmek gerçekten zor bir durum. Mutlaka orada toparlanıp iyileşme sürecini hızlandırmak için yemek yememiz ve bol su içmemiz gerekli ben yemeklerden pek memnun değildim zaten yemek yemek o durumda gayet zor bir durum ağzımın yara olduğunu biliyorum o durumda yemek çok zor ama hiçbir şekilde yemek yiyememiştik tek sevdiğim ekmeğe ve kahvaltılıklardı artık onları da o günden bir hatıra diye şuan yiyemiyorum yemeklerin lezzetli olması hastaların iştahını arttıracaklarını düşünüyorum.

Değirmek istediğim bir diğer konu aileler kesinlikle bilgilendirilmeli uygulayamayacak aileler olabilir ama bir eğitim kısa bir anlatım süreci hasta yakını ve özellikle hasta açısından daha kolay olur her şey orada temizlik hijyen çok önemli bir temizlik görevlisi olmasına rağmen annenin yada refakatçisinin hasta bakımında özenli olması hastayı iyi tutar diye düşünüyorum orada zaten hemşireler yada doktorumuz uyarılarda bulunuyorlardı ki annem çok titizdi.

İlaç verileceğinde mutlaka etkileri söylenip hazırlıklı olmamızı söylüyorlardı ve bilmek bilecek hareket etmek hem doktorlarımıza hem hemşirelerimize büyük kolaylıklar sağlıyordu eminim. İlik naklini 15.04.2005 de oldum o gün çok iyi hatırlıyorum yüksek bir ateşim olacağını söylediler ve yanımda o gün Gülsün TEZCAN ablam vardı büyük bir moralden artık ilik verilecek böyle böyle olacak demişti ki zaten bütün doktorlarımız sabahdan gelip genel kontrollerimizi yapıyordu bilecek bilinçli bir şeyleri yaşamak bana daima cesaret

vermiştir. Nakilimden sonra kolay bir süreç yaşamadım hatta kemoterapiden daha zorluydu yemek problemim vardı evimi ve kardeşimi çok özliyordum bunlar en çok o anda istenen şeyler sanırım. Karaciğerimde problemim olmuştu sanırım ilaç ülkemizde yoktu ve ilaç fabrikası sadece İtalya daydı o zaman şuan nasıl bilmiyorum ve kolay gelmemişti 1 hafta gibi bir ilaç bekleme süremiz olmuştu gümrükte takılmıştı annem ve ben yıpranmıştık babam tek başına dışarıda mücadele veriyordu bu tarz durumlarda kolaylıklar sağlanmalı çünkü aile ilk defa o durumla karşı karşıya ve gerçekten acil ihtiyaç duyulan bir dönem ama ben inanıyorum ki bu duruma çözüm bulunmuştur çünkü ben nakil olalı 7 sene olacak nisanda, birde burnum çok kanamıştı saatlerini bile hatırlıyorum sabah 4:30 ile 06.00 da mutlaka kanardı ve çok korkuyordum kanama olmaması bir yere çarpmamam gerektiği söylenmişti. Panik edici ve endişe verici bir durumu çünkü kan bulmak trombosit bulmak zordu acil verici bulmak insanlara sıkıntımız anlatmak gerçekten zordu orada yaşanan en büyük sorunlarımızdan biriside gönüllü vericiler bulmaktı. Bana yardım eden tüm insanlara çok teşekkür ediyorum. Herşey yaşanan herşey zordu zor zamanlardı zor bir süreçti ama moralin orada bilinçli olmanın doktorların, hemşirelerin ve o süreçte yer alanların bize yaklaşımları özverisi mutlaka ki bizi daha da iyiye götürür. Ben hastanede yatarken 23 nisan da sabah doktorlarımız gezerken ellerinde paketler vardı odaya girdiklerinde benle birlikte yatan tüm hastalara bayram hediyesi getirmişlerdi harika bir gündü o gün M. Akif YEŞİLİPEK hocamız vermişti hediyemi çok çok mutlu olmuştum o gün onlar çıktıktan sonra ağlamıştım bizi ne kadar seviyorlar diye Beyhan ablamız not yazmıştı başlıklarımıza yapıştırmıştı notuhülya abla bana banttan ve boneden bir bebek yapmıştı ufak ama çok mutlu edici şeylerdi. Hastaneden çıkacağım gün hem çok mutluydum hem acayip bir korku vardı içimde ya enfeksiyon kaparsam ya burnum kanarsa ya düşersem gibi gerçekten çok farklı bir duyguydu. Hastaneden çıkınca bitmiyor herşey ivig almıyordum, haftada 3 ve 4 kez kan tahlili veriyordum trombositlerimden çok sorun yaşadım düşüktü ve hemen hemen 6 ay kadar yaşadım bu sorunu daha sonra yavaş yavaş düzelmeye başlamıştı ama o kadar güzel anlatıp izah etmişlerdi ki doktorlarımız hastaneye giderken o dönemde hiç zorlanmadım gerçekten çok güler yüzlü ve sevgi doluydular tüm doktorlarımıza bana yeniden bir hayat verdikleri için çok teşekkür ederim .

Şimdi 19 yaşımdayım Süleyman Demirel Üniversitesi öğrencisiyim. Matematik okuyorum hayatım çok güzel artık sağlıklı bir insanım küçük yaşta düşünmem gereken sorumluluklarım yok sağlıklı ve ülkeye kattı sağlayacak bir genç olmak için çabalıyorum. Tüm hasta arkadaşlarıma bu imkanları sağlayan doktorlarımıza M. Akif YEŞİLİPEK, O. Alphan KÜPEŞİZ, Gülsün TEZCAN, Vedat UYGUN Volkan HAZAR

hocalarıma çok teşekkür ediyorum. Hemşirelerimize Rahime, Beyhan, Hülya, Meryem Hayriye ablamıza çok teşekkür ediyorum. Çocukluk hemşiremiz anne sevgisiyle bize bakan hemşiremiz Yadigar hemşiremize çok teşekkür ediyorum. İnşallah aileler daha çok bilinçlenir hastalar artmaz ve insanlar bilinçlenir ilik bağışları artar tüm hasta arkadaşlarıma yeni bir hayata gülümsemesini diliyorum.